

Arrest

nr. 81 902 van 29 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen X
woonplaats:

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor
Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 augustus 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 oktober 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij diende op 10 november 2010 een eerste asielaanvraag in België in. Op 22 juni 2011 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 25 augustus dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 31 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 25.08.2011(2)

Overwegende dat betrokkene op 10.11.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; haar op 23.06.2011 echter zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS); betrokkene op 25.08.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet naar haar land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene een document voorlegt dat bewijst dat ze de grens tussen Syrië en Irak overstak; dergelijk document verder geen ander licht werpt op betrokkene haar asielrelaas; betrokkene haar identiteitskaart voorlegt omdat ze in haar vorige asielaanvraag een vals identiteitsdocument heeft gebruikt; betrokkene reeds in haar eerste asielaanvraag dergelijk document had kunnen voorleggen; betrokkene verklaart dat haar vader een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend; betrokkene verklaart dat haar vader problemen heeft omwille van zijn lidmaatschap van de Al-Dawapartij en tevens omdat zijn broers conservatie moslims zijn; dergelijke verklaringen niet het persoonlijke karakter van betrokkene haar problematiek illustreren; betrokkene verklaart dat ze een vriend heeft in Denemarken met wie ze een kind heeft; haar ooms in Irak haar bedreigen omdat ze een kind heeft met iemand waarmee ze niet gehuwd is; dergelijke problematiek er één is van familiale aard en deze niet ressorteert onder de Conventie van Geneve; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980,

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een “Eerste middel” het volgende aan “*Kennelijk onjuiste beoordeling van de tweede visumaanvraag - Schending van de materiële motiveringplicht, het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel, art. 48/4 Vw., art. 49/2 Vw., art. 51/8 Vw. en art. 3 EVRM.*”

Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

“8.1.1 .Definitie materiële motiveringsplicht / zorgvuldigheidsbeginsel

Volgens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, moet de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

8.1.2. Afgifte bijlage 13quater

Op basis van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kan er een bijlage 13 quater worden afgegeven. Dit artikel luidt als volgt: ‘De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, §2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3° of 57/10. Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.

Bij de afgifte van een bijlage 13 quater wordt de beslissing tot afgifte van een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel (hierna: DVZ), Het dossier wordt namelijk niet overlegt met het Commissariaat-generaal die normalerwijze ook de tweede asielaanvraag onderzoekt.

Bij het indienen van de eerste asielaanvraag van mevrouw AL BADRI heeft zij een nagemaakt exemplaar van haar identiteitsdocument voorgelegd. Bovendien kan zij nu ook de brief van de Da' wa partij voorleggen om haar asielrelaas verder te ondersteunen. Het Commissariaat-generaal heeft bepaald in haar beslissing van 22.06.2011: ' [...] U heeft aldus getracht de Belgische asielinstanties bewust te misleiden door het neerleggen van een vals identiteitsdocument. Hierdoor ondergraaft u niet alleen de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw identiteit, maar eveneens uw algehele geloofwaardigheid en de oprechtheid van uw asielaanvraag. Dit feit is des te ernstiger aangezien de identiteitskaart het enige document was dat u kon voorleggen. Volgens uw verklaringen beschikt u over geen enkel ander document dat uw identiteit of herkomst zou kunnen ondersteunen. [...] Tot op heden heeft het CGVS dit document echter niet ontvangen. [...]

In de bijlage 13quater die verzoekster ontvangen heeft op 31.08.2011 wordt bepaald: [...] betrokkene een document voorlegt dat bewijst dat ze de grens tussen Syrië en Irak overstak: dergelijk document verder geen ander licht werpt op betrokkene haar asielrelaas: betrokkene haar identiteitskaart voorlegt omdat ze in haar vorige asielaanvraag een vals identiteitsdocument heeft gebruikt [...].

Doordat verzoekster met haar paspoort haar identiteit bewijst, terwijl hier tot op heden twijfels over bestonden, dient de tweede asielaanvraag van 25.08.2011 ontvankelijk te worden verklaard. Uit de reeds genomen beslissingen kan duidelijk worden afgeleid dat mevrouw AL BADRI door het voorleggen van haar identiteitskaart wel degelijk een nieuw element voorlegt bij haar tweede asielaanvraag.

Doordat DVZ geen rekening houdt met het feit dat er wel degelijk twijfels bestonden over de identiteit van verzoekster als Irakese vluchteling, schendt DVZ zowel de materiële motiveringsplicht als artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. DVZ heeft daarnaast ook niet met alle voorhande elementen uit het asioldossier rekening gehouden en is onzorgvuldig tewerk gegaan, waardoor zij tot een onredelijke beslissing is gekomen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft namelijk het artikel 51/8 geschonden door de volledige en met nieuwe elementen gestaafde asielaanvraag niet te overleggen met het Commissariaat-generaal. Door de eenzijdige beoordeling van DVZ en de niet-inoverwegingname van de asielaanvraag, werd de aanvraag niet volledig ten gronde onderzocht."

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.2. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van dezelfde wet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is hij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100*).
- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat de commissaris-generaal deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021).

Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

2.2.2. Verzoekster verklaarde bij het indienen van haar tweede asielaanvraag *"Ik kreeg geen vluchtelingenstatus omdat ik valse papieren heb gebruikt. Ik was hiervan niet op de hoogte. De smokkelaar zei dat hij echte documenten had geregeld. Ik wil me excuseren voor het ongemak. Mijn tante langs moeders kant (Kazem Emad, Fatema) heeft me mijn oorspronkelijke identiteitskaart opgestuurd (doc gekopieerd door permanentie, origineel, DDW) met een enveloppe uit Irak (doc, origineel, naar cgvs, DDW)." Verder wijst zij op positieve beslissingen die genomen werden inzake asielaanvragen van familieleden.*

Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag oordeelde *"Vooreerst dient opgemerkt dat u ter staving van uw asielaanvraag een originele identiteitskaart voorlegt. Na verificatie door de Belgische Federale Politie blijkt echter dat het hier om een nagemaakt exemplaar gaat en dat het hier dus een vals document betreft (zie dossier). U heeft aldus getracht de Belgische asielinstanties bewust te misleiden door het neerleggen van een vals identiteitsdocument. Hierdoor ondergraaft u niet alleen de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw identiteit, maar eveneens uw algehele geloofwaardigheid en de oprechtheid van uw asielaanvraag. Dit feit is des te ernstiger aangezien de identiteitskaart het enige document was dat u kon voorleggen. Volgens uw verklaringen beschikt u over geen enkel ander document dat uw identiteit of herkomst zou kunnen ondersteunen (CGVS, p. 2, 4, 21, 24). U verklaart wel dat u nog ging proberen om de brief van de Dawa partij waardoor julle recht zouden hebben gehad op een verblijfsvergunning in Syrië voor te leggen (CGVS, p. 24). Tot op heden heeft het CGVS dit document echter niet ontvangen."*

De Raad wijst verzoekende partij erop dat de mogelijkheid tot het indienen van een nieuwe asielaanvraag niet tot doel heeft om onware verklaringen die werden afgelegd en frauduleuze documenten die werden neergelegd tijdens de vorige asielaanvraag, te vergoelijken (RvS 13 december 2005, nr. 152.608), en dat dit in het geval van verzoekster hoe dan ook slechts een onderdeel uitmaakte van de motieven op grond waarvan haar eerste asielaanvraag werd afgewezen. Immers naar aanleiding

van verzoeksters eerste asielaanvraag werd tevens besloten door de commissaris-generaal dat verzoeksters verklaringen ongeloofwaardig waren nu deze vaag voorkwamen en bovendien in strijd waren met de verklaringen die haar vader aflegde in het kader van zijn asielaanvraag, zij bovendien zelf uitdrukkelijk haar asielmotieven had ontkend door te verklaren *“ik vrees niets”*, en zij afkomstig was uit een regio *“waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm is”*.

De Raad ziet hoe dan ook niet in dat verzoekster door louter voor te houden dat zij *“niet op de hoogte”* was van het frauduleus handelen elementen aanbrengt die vermogen afbreuk te doen aan deze vaststellingen, temeer nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster er reeds in de beslissing van de commissaris-generaal op werd gewezen dat haar neergelede documenten frauduleus voorkwamen, en zij het niet nuttig achtte tegen deze beslissing beroep aan te tekenen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg kan dit document derhalve weliswaar ‘nieuw’ zijn in de zin dat het nog niet eerder ter kennis werd gebracht van verweerder, maar kan niet worden beschouwd als een document dat betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van verzoeksters eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). De bewijslast met betrekking tot de “nieuwe gegevens” zoals bedoeld in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ligt bij de verzoekende partij zelf (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Het komt dan ook toe aan verzoekster, die een tweede asielaanvraag indient, om aan te tonen dat een document niet eerder kon worden voorgelegd. Verzoeksters beweringen in haar verzoekschrift doen geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing.

Waar verzoekster verder aanvoert dat de gemachtigde *“heeft daarnaast ook niet met alle voorhande elementen uit het asieldorf dossier rekening gehouden”* blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing dat verzoekster bij het indienen van haar tweede asielaanvraag verder uitsluitend wees op haar aanvraag tot gezinshereniging en verblijfsrechtelijke motieven om familiale redenen aanhaalde, en de gemachtigde van de staatssecretaris deze tevens heeft overwogen en beoordeeld, en concludeerde dat *“dergelijke verklaringen niet het persoonlijk karakter van betrokkene haar problematiek illustreren”* en *“dergelijke problematiek er één is van familiale aard en deze niet ressorteert onder de Conventie van Genève”*, wat verzoekster niet betwist in het verzoekschrift. Verzoekster kan derhalve bezwaarlijk worden bijgetreden waar zij de verwerende partij aanwrijft niet met alle nieuwe elementen die zij aanvoerde, rekening te hebben gehouden.

Aldus stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins onredelijk geoordeeld heeft dat uit de nieuwe stukken en verzoeksters toelichtingen geen ernstige aanwijzingen kunnen blijken voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet omschrijft de voorwaarden waaraan voldaan moet worden om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen en artikel 49/2 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de verblijfsrechtelijke gevolgen die aan de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbonden worden. De verzoekende partij kan de schending van artikel 48/4 en 49/2 van de vreemdelingenwet niet dienstig inroepen nu de gemachtigde van de staatssecretaris zich in de bestreden beslissing niet inhoudelijk uitspreekt over de asielaanvraag van verzoekster en het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, maar dat hij zich, in het kader van zijn bevoegdheid overeenkomstig artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, beperkt tot het beslissen om de asielaanvraag van 9 november 2011 niet in aanmerking te nemen, na te hebben vastgesteld dat het niet de eerste asielaanvraag van verzoekster betreft en dat geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet naar voren werden gebracht.

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad merkt echter op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing.

2.2.5. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat verzoekster in het opschrift van haar middel verwijst naar artikel 3 EVRM maar nalaat dit onderdeel van het middel ook maar minimaal uit te werken. Onder “middel” in de zin moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS

29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.2.6. Het eerste middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster roept als "Tweede middel" in:

"Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, de gelijkheid en redelijkheid bij beoordeling van het statuut van subsidiaire bescherming".

Verzoekster motiveert als volgt:

"Op 4.06.2007 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de vader van mevrouw AL BADRL namelijk de heer AL BADRI Diab Salem Anad. de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Sindsdien is de status volgens art. 49/2 van de vreemdelingenwet ieder jaar hernieuwd.

Artikel 49/2 van de vreemdelingenwet bepaalt namelijk: §1. Als genietter van de subsidiaire beschermingsstatus wordt beschouwd en tot een beperkte duur in het rijk toegelaten: de vreemdeling aan wie de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de status bepaald in artikel 48/4 toekent.

§ 2. De verblijfstitel die de toelating tot een verblijf van beperkte duur vaststelt, is geldig gedurende één jaar en hernieuwbaar.

§ 3. Na vijf jaar, te rekenen vanaf de indiening van de asielaanvraag wordt de vreemdeling aan wie de subsidiaire beschermingsstatus is toegekend tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk toegelaten. [...].'

Reeds vier keer werd de status van subsidiaire bescherming toegekend aan de vader van mevrouw AL BADRI. De voorwaarden voor toekenning van deze beschermingsstatus zijn bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt: '§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in her geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.'

Bij de hernieuwing van de subsidiaire beschermingsstatus van de heer AL BADRI heeft men zijn persoonlijke situatie getoetst aan dit artikel, Daaruit kan worden afgeleid dat het CGVS nog steeds van mening is dat de omgeving waarin deze persoon zou terecht komen bij terugwijzing een gevaar zou vormen voor zijn persoon.

De situatie van mevrouw AL BADRI is vergelijkbaar als die van haar vader en moet bijgevolg op dezelfde wijze worden beoordeeld. Zoniet kan gesproken worden van discriminatie bij de al dan niet toekenning van de beschermingsstatus. Zowel de heer AL BADRI als mevrouw AL BADRI komen van dezelfde provincie in Irak, namelijk Nassiriyah. Ze vrezen beide voor vervolging omwille van hun achternaam en banden met de Da'wa partij. Het is bovendien algemeen geweten dat zowel de situatie in Syrie als in Irak niet aangeraden is voor de opvoeding van een pasgeboren baby. (stukken 4 en 5)"

2.3.1. De Raad stelt vast dat de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt, en meent dat het tweede middel onontvankelijk is *"daar verzoekster nalaat enige juridische grondslag en wettelijke bepaling aan te wijzen waarop haar middel werd gebaseerd en dat zij geschonden acht. De verwerende partij heeft dan ook het gissen naar de juridische gronden waarop dit beroep tot nietigverklaring werd gebaseerd."*

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291). Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoekster als geschonden rechtsregels wijst op de "gelijkheid" en "redelijkheid" als beginselen van

behoorlijk bestuur, en verder uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing deze rechtsregels schendt. Het tweede middel is dan ook ontvankelijk. De exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen.

2.3.2. De Raad wijst verzoekster er op dat elke asielaanvraag individueel onderzocht en beoordeeld dient te worden, en het louter verwijzen naar beoordelingen van andere asielaanvragen, zelfs van familieleden, hoe dan ook niet volstaat om een eigen, individuele nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. Verzoekster beperkt zich echter tot de bewering dat haar vader de subsidiaire bescherming kreeg toegekend en dat hun situatie "vergelijkbaar is" maar toont geenszins aan dat de ongelijke beoordeling van hun individuele asielaanvragen een schending van het gelijkheidsbeginsel zou uitmaken, temeer nu blijkt uit het administratief dossier dat haar vader sinds 2002 in Europa verbleef en in 2007 de subsidiaire bescherming toegekend kreeg terwijl verzoekster reeds in 1999 Irak verliet en sindsdien tot 2010 in Syrië verbleef, frauduleus handelde tegenover de asielinstanties, haar verklaringen in strijd waren met die van haar vader, en haar eigen asielmotieven uitdrukkelijk ontkende en enkel naar België kwam om haar familie te vervoegen.

2.3.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). *In casu* wordt niet aangetoond dat het bestuur op een onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

2.3.4. Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK